

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2987/2020
15.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ана Лазић, адвокат из ..., против туженог ББ – Самостална занатска ... радња ББ из ..., чији је пуномоћник Иван Ђурић, адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2022/19 од 20.05.2020. године, у седници већа од 15.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2022/19 од 20.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 571/14 од 25.01.2017. године, која је исправљена решењем под истим бројем од 12.02.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено решење туженог од 06.12.2013. године којим јој је отказан уговор о раду. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужили накнади штету у виду изгубљене зараде за период од 01.01.2014. године до 14.08.2014. године у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле за накнаду штете у виду изгубљене зараде преко износа досуђеног ставом другим изреке. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле за накнаду штете у виду изгубљене зараде у појединачним месечним износима наведеним овим делом изреке са припадајућом законском затезном каматом. Ставом петим изреке тужени је обавезан да на досуђене износе из става другог изреке за тужилу уплати доприносе обавезног осигурања надлежним фондовима и доприносе осигурања за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом шестим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се тужени обавезе да јој на износе из става четвртог изреке обрачуна и уплати припадајуће доприносе обавезног осигурања надлежним фондовима. Ставом седмим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да јој тужени накнади штету због незаконитог престанка радног односа уместо враћања на рад, у износу од 346.171,00 динар са законском затезном каматом од 25.01.2017. године до исплате. Ставом осмим изреке тужени је обавезан да тужили накнади трошкове парничног

поступка у износу од 124.479,75 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2022/19 од 20.05.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда исправљена решењем у ставовима првом, другом и петом изреке. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда исправљена решењем у ставовима седмом и осмом изреке и у том делу предмет је враћен истом суду на поновно суђење.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била у радном односу на неодређено време на пословима ..., према Уговору о раду од 15.05.2010. године, са пуним радним временом уз исплату минималне зараде. Тужени је сачинио Споразум о престанку радног односа од 28.10.2013. године који тужила није потписала, након чега је донето побијано решење о отказу уговора о раду од 06.12.2013. године. У решењу је наведено да се тужилићу отказује уговор о раду из разлога наведених у писаном упозорењу и доказа који указују да су се стекли услови за отказ, а који су претходно достављени запосленом и да се уговор о раду отказује из разлога прописаних чланом 179. став 2. и 3. Закона о раду. У упозорењу запосленом на постојање разлога за отказ уговора о раду, датираним са 22.11.2013. године, наведено је да постоје разлози за отказ уговора о раду из члана 179. став 2. и 3. Закона, и то да је утврђено да је тужила својом кривицом учинили повреду радне обавезе и да не поштује радну дисциплину па је њено понашање такво да не може наставити да ради на пословима ... код туженог. Упозорење о отказу уговора о раду и решење о отказу уговора о раду достављени су тужилићу преко огласне табле, јер је на адреси пребивалишта била непозната.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је побијано решење о отказу уговора о раду поништено као незаконито и тужени обавезан да тужилићу накнади штету у виду изгубљене зараде и уплати припадајуће доприносе обавезног осигурања надлежним фондовима.

Према члану 180. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 ... 32/213), послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тач. 1. – 6. овог закона запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 5 радних дана од достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Према ставу 2. овог члана, у упозорењу

послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. Према члану 185. став 1. тог закона, уговор о раду отказује се решењем у писаном облику и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку.

У конкретном случају, упозорење о отказним разлозима и побијано решење о отказу уговора о раду не садрже образложење о чињеницама и доказима који указују да су се стекли услови за отказ уговора о раду, односно које повреде радне обавезе и повреде радне дисциплине је тужила учинила, па је правилан закључак нижестепених судова да тужени није спровео закониту процедуру приликом доношења отказног решења. Зато је правилно побијано решење о отказу уговора о раду поништено као незаконито, па је тужени у обавези да тужили исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, у складу са чланом 191. став 2. Закона о раду.

Нису од значаја ревизијски наводи који се односе на споразум о престанку радног односа, који тужила није потписала и који није био предмет поништаја у овој парници, као ни наводи да тужила није радила код туженог у периоду од 19.10.2013. године до доношења отказног решења због боловања, јер је утврђено да тужени приликом отказа уговора о раду није спровео закониту процедуру.

Из наведних разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић